

Jezelf ontvallen

Ongemerkt is Gerard, een fijne vriend, in een zware depressie geraakt. Hoe ondraaglijk als je 's morgens 'het uit je bed stappen en de dag zó moeten ingaan' als een bijna onmogelijke opgave beleeft; als een uiterst beklemmende, zware last ervaart.

de vlakke branding
laat nu niet van zich horen,
hier – rond dood getij

Wat tijd was, blijkt dan eeuwig lang te duren, gaat schrijnend langzaam voorbij: de langzaamheid van het nachtelijke donker dat je met een holle blik aankijkt, zó naar je blijft kijken en dat langer volhoudt dan jij het verdragen kunt. Kleurenpaletten verbleken tot grijs tinten; en dat aan Costa de la Luz in dit zonnige, Zuid-Spanje.

de zon die opgaat –
en niets anders is zichtbaar
in de mist op zee

Shiro, 1724-1815

Ik herlas in een lang weekeinde *Madame Bovary*, Gustave Flaubert. Haar enige toevluchtsoord is haar bed; de zware gordijnen dicht; liggen, tijdenlang zijn in het er-niet-zijn.

PhotoMind: Marianne Kieft

zonder jou erbij
zijn ze mij te groot, te diep
– donker de bossen

Kobayashi Issa, 1763-1827

Ik wist dat Gerard over een probaat zelfmoordmiddel beschikte. Met een buurman van verderop, oud-beroepsmilitair, Stefan, had Gerard zijn situatie open en zonder enige weglating besproken.

Stefan vond dat Gerard in zijn besluitvorming dieper gegaan was dan een 'ja of nee' in deze zou mogen vragen; en zei op grond daarvan: beslis zelf! Ik hoor wel.

Het bleef weken stil; Gerard verbleef in zijn kamer, sprak veel met de verpleegkundige, tevens met een bekwame psycholoog; en besloot kalm tot 'ja'. Bij de uitvoering was er zowaar een glimlach.